

OTRĘDOWACIEĆ (1) *vb pf*

Oba o prawdopodobnie jasne (tak w o- oraz trędowaty); a jasne.

plusq 3 sg m był otrędowaciął. ◇ [con 3 sg m by otrędowaciął.]

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

Okryć się trądem, dostać trądu [od czego]: [Jonatas] dał iey onocu ieść/ od ktorego był otrędowaciął HistRzym 64v.

[W połączeniu szeregowym: iełliby ławnikowi ná vrzędzie iuż będącemu włomność fie iáka przydálá/ to iełt iełliby olśnął/ oknął/ otrędowaciął/ rć. v tedy niema być dla tego złożon z vrzędu SzczerbSpecSax 204 (Linde).]

Formacja współrzenna: strędowacieć.

Cf [OTRĘDOWACIAŁY]